

BLODTÅGE

Af samme forfatter

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1, Facet 2010

Bitchen imellem os, Facet 2010

NICOLE BOYLE RØDTNES

BLODTÅGE

– *Skeletter i skabet 2*

Tak til Camilla, Nadia og Bettina fra De Fede Bøgers Klub, der har givet mig værdifuld sparring og gode råd, mens jeg skrev denne bog. Derudover skal Bjarke have en helt særlig tak, for uden hans hjælp var Blodtåge aldrig blevet til.

Indhold

1.	Skelettets trussel	11
2.	På besøg i fængslet	21
3.	Den tvedelte plig	29
4.	Paranoia	36
5.	Den kryptiske besked	44
6.	For langsom	48
7.	Forræderi	55
8.	Blodtåge	62
9.	En ny læremester	67
10.	En lunken velkomst	73
11.	Skeletinspektørernes kontor	81
12.	Den første afhøring	93
13.	En udmærket start	104
14.	På politistationen	112
15.	Overfald	117
16.	Et tilbud	122
17.	Besøg	128
18.	Under tågen	135
19.	Et sikkert sted	141
20.	At skaffe patroner	150
21.	Lyserøde vægge	157
22.	Gensyn	162
23.	Mistænkte	167
24.	Min første afhøring alene	174
25.	Et vigtigt spor	185
26.	Det falske slægtsskelet	192
27.	Mord	198
28.	Forræderi	204
29.	Sandhederne kommer frem	209
30.	Blodspor	215
31.	Sort blod	223
32.	Overraskelsen	229
33.	Den sidste afhøring	235
34.	Knoglede fingre	245
35.	Det store billede	249

Døren til værelset stod åben. Flere af kasserne med legetøj var væltet og lå spredt ud over gulvet. Der havde været kamp. Blodsporet var kraftigere her.

En fod stak frem bag sengen. Livløs.

Jeg tvang kroppen i bevægelse. Passerede dørkarmen og gik hen til sengen. Lugten af blod og død slog mig i møde.

Han lå med halvt åbne øjne og stirrede på mig.

Revolveren lå få meter fra ham. Patronerne var spredt ud over gulvet, som havde han desperat forsøgt at lade til det sidste. Der var skudhuller i væggen bag ham. To kugler havde ramt ham i brystet.

"Nej!" skreg jeg og sank sammen ved hans side. Rystede hans skuldre, selvom der intet håb var. Han var død, og det var min skyld.

1. Skelettets trussel

Skelettet vil tale med dig. De ord havde aldrig bragt noget godt med sig, og det var bestemt ikke det, jeg havde håbet at vågne op til.

Far havde ladet vinduet stå åbent, og den kolde januarvind kastede små snefnug ind i vindueskarmen.

Jeg lukkede vinduet. Udenfor var solen endnu ikke stået op, og Zantoras tage glinsede af et tyndt lag frost.

Opgivende lod jeg ansigtet hvile mod den kolde rude. Det var tid til at trække løgnene frem igen.

Jeg låste døren til kontoret. Satte mig på yderkanten af sædet, så jeg hurtigt kunne rejse mig igen. Med let rystende hænder åbnede jeg skabet.

Skelettet sad tilbagelænet. Det smilede. Så så veltilfreds ud, at jeg vidste, at det ville blive sværere end forventet.

“Godmorgen Davie.” Den gamle, tørre stemme havde ikke forandret sig.

Jeg sagde ikke noget. Sendte det bare et nik.

“Jeg tror, det er på tide, at du fortæller mig, hvad det er for noget rod, du har været blandet ind i,” fortsatte

det og flettede fingrene.

“Og jeg synes, det er på tide, at du indser, at jeg ikke er blandet ind i noget rod.” Jeg lød mere irriteret, end det var meningen, men jeg var træt af at svare på spørgsmål. Træt af at lyve. Der var næsten gået en måned nu. En måned, hvor jeg bare havde siddet herhjemme og gloet. Politiet havde været her flere gange, men min løgn havde holdt indtil nu.

Skelettets sorte øjenhuler borede sig ind i mig.

“Davie, hvor meget ved du om slægtsskeletter?” Det trommede fingrene mod lårknoglen. Klik. Klik. Klik. Lyden af knogle mod knogle gav mig gåsehud.

“Nok.”

For to måneder siden havde jeg talt med det første gang. Den gang havde jeg været lille og nervøs, og det havde som en anden faderskikkelse irettesat mig og pointeret min ringe interesse for skolearbejdet.

Der var sket meget siden da. Jeg havde prøvet ting, som ikke bare gav hår på brystet, men hår på sjælen.

“Så ved du vel også, at når du har boet hjemme i en måned, hvilket vil sige på mandag, så vil jeg igen få adgang til dine tanker.”

Lort. Nervøsiteten tegnede lange, kolde sneglespor på min ryg.

“Du har indtil på mandag til at tilstå dine gerninger, ellers skal jeg med glæde videregive dem.” Det stoppede med at tromme fingrene mod lårknoglen. Iagttog mig bare. Tavst og tilfreds.

Jeg tvang ansigtet neutralt, før jeg rejste mig og smækkede skabslågen i.

En tør latter sivede ud gennem træet:

“Giv op, Davie. Jeg har allerede vundet.”

Jeg låste døren til mit værelse. Sank sammen i sengen med en knugende, hamrende knude af panik i kroppen. Hvis skelettet fik adgang til mine tanker, ville det vide alt. Indbruddet. De hærgede grave. Temate. Og ikke mindst Devon.

På mandag. Det var onsdag i dag. Det var næsten ingen tid. Tankerne æltede sig selv i stykker af bekymring. Ingen planer. Ingen ideer. Bare panik. Hvad ville der ske, når alle hemmelighederne kom frem?

Udover at mor og far aldrig ville tale til mig igen, så ville det nok også betyde fængsel. Ungdomsfængsel. Folk var blevet smidt ind for mindre.

Der måtte være en måde. *Tænk, Davie, tænk!* beordrede jeg mig selv, men der kom intet. Kun hovedpine. Mine tindinger forvandlede sig til nålepuder, men så ganske langsomt kom de første flager af en plan. Ikke en god plan. Ikke en sikker plan, men dog en plan.

Jeg gik ned ad trappen, stoppede halvvejs og så på mor, der var ved at lave te.

Sadjo sad ved køkkenbordet og var i gang med at ordne papirerne til dagens undervisning. Selvom jeg havde boet hjemme i snart en måned, syntes jeg stadig

ikke rigtig, jeg kendte ham. Det var ikke Sadjos skyld. Nok nærmere min. Jeg havde ikke forsøgt. Ikke kunnet overskue at lære ham at kende.

“Lad være med at stå der og hænge, kom ned og få morgenmad,” sagde mor.

Jeg adlød og hældte te op. Tankerne arbejdede stadig på den ufærdige plan. Hos William og Ann havde det været nemt at snige sig ud. Herhjemme kunne jeg godt glemme alt om det. Mors ører var trænedede til at opfange selv de mest listende fødder.

Og selvom jeg var alene det meste af dagen, når de var på arbejde, så kendte mor og far mange i byen, og det ville hurtigt rygtes, hvis jeg vandrede mistænkeligt rundt.

Jeg nippede til teen.

“Må jeg besøge Ann og William i dag?” Jeg forsøgte at sige det helt neutralt, som om det var et hvilket som helst andet besøg og ikke havde noget med fængsler at gøre.

“Hvorfor?” Mor pillede lidt ved sin kop.

“Jeg vil bare se, om de har det godt.” Jeg løj ikke. Jeg havde længe gerne villet besøge dem. Det havde bare virket uklogt, når politiet gravede så meget i, hvordan jeg kunne bo hos familien og ikke opdage, hvad de skjulte i kælderen.

“Jeg ved ikke rigtig,” begyndte mor med anstrengt stemme, mens hun skævede hen til Sadjo.

Jeg var trådt ned i det brændenældebed, der var Wil-

liam og Ann og min nu ikke-eksisterende læreplads.

“Det er bare et kort besøg. Jeg vil bare ... Jeg mener, jeg fik aldrig rigtig sagt farvel.”

Mor tøvede. Hun forstod det ikke. For hende og far var det værste det med lærepladsen. De kunne slet ikke se, at jeg havde mistet så meget mere.

De havde prøvet at snakke med venner og bekendte. Forsøgt at finde nogen, der ville tage mig ind, men det var ikke lykkedes. Det havde heller ikke ligefrem hjulpet, at jeg havde mistet min læreplads kun få uger før jul.

Som det så ud nu, ville jeg tidligst kunne komme i lære til sommer. Det betød, at jeg blev et år forsinket. Noget, der ville trække kraftigt ned, når jeg engang skulle have et job.

“Der er ikke noget, du kan gøre for dem,” sagde mor og begyndte at tørre køkkenbordet af. Førte kluden frem og tilbage i lidt for hurtige bevægelser.

Jeg vidste, at hun bebrejdede William og Ann, at jeg var endt i denne situation, selvom hun aldrig havde sagt det.

“Det ved jeg godt, men jeg vil bare gerne se dem.” Jeg skævede til Sadjó. Han sad og lyttede. Kunne ikke rigtig bebrejde ham det. Alligevel irriterede det mig. Irriterede mig, at han skulle se mor behandle mig som et lille barn. Helt ærlig, bare fordi jeg havde mistet en læreplads, var jeg ikke blevet yngre. Ikke blevet mindre ansvarlig.

Hun vred kluden over vasken.

“Okay da. Et kort besøg skader vel ikke.”

“Tak, mor.” Jeg var allerede halvvejs henne ved døren, da hun tilføjede:

“Først efter morgenmaden.”

Jeg spiste hurtigt. Måtte skynde mig, inden mor fandt ud af, at hun syntes, det ville være en god idé, at hun eller far tog med.

Da jeg trådte ud af huset, forsvandt min iver efter at komme af sted. I stedet begyndte nervøsiteten at summe i mig. Den snoede sig sammen til et enkelt ord. Et enkelt navn. Temate.

Hun var på institutionen nu. Sad helt alene på den mørke institution sammen med de andre dødsbørn, der bare stirrede tomt ud i luften. Det måtte plage Ann og William mindst lige så meget som mig. Men hvad de ikke vidste, var, at det var min skyld, hun var der.

Det var mig, der havde taget hende med udenfor. Mig, der havde givet hende lyst til at se mere end kælderen. Havde det ikke været for mig, var hun måske aldrig blevet opdaget. Og Ann, William, Temate og jeg havde alle sammen stadig befundet os på Centerbrostrædet 16.

Jeg tvang mig selv til at gå. Det sneede ikke mere, men sneen lå stadig i små, hårde klumper på gaderne.

Mens jeg ventede på sporvognen, stirrede jeg på klokadækslet bag ved stoppestedet. Politiet havde krævet,

at jeg afleverede min kloaknøgle ved første afhøring. Den gang havde jeg ikke tænkt så meget over det, men nu følte jeg pludselig et stik af savn. Jeg, der ellers aldrig havde troet, jeg skulle savne de kolde, stinkende kloaker.

Sporvognens hvinende bremsers vækkede mig af tanker. Jeg steg om bord. For hvert stop nærmede jeg mig fængslet, og jeg vidste stadig ikke, hvad jeg skulle sige. William ville hjælpe, det var jeg sikker på. Jeg havde bare en forbandet rådden smag i munden over at skulle bede ham om hjælp, når jeg var skyld i, at hans datter var spærret inde.

Fængslet lå i udkanten af den dårlige bydel, ikke så langt fra institutionen, men jeg tvang mit blik væk derfra. Ville ikke tænke på institutionen. Det gjorde kun det hele værre.

Jeg satte kurs mod fængslet. Der var pigtråd hele vejen rundt om den store, grå bygning.

Jeg tøvede et par øjeblikke ved indgangen. Det virkede vanvittigt, at søde, rare William og Ann sad spærret inde bag pigtråden.

Døren førte ind i en stor hal. En høj, bred skranke stod for enden af rummet, og en bred metaldør til venstre førte ned til fængselsgangene. Væggene var lysegrå, og der var ophængt akvarelmalerier i lyse, varme nuancer i et forsøg på at få det til at se hyggeligt ud.

Mine sko tegnede et langt, vådt spor over de mørke

klinker på gulvet. Bag skranken sad en kvinde, der var i gang med at stemple nogle papirer. De høje kliklyde fra stemplet overdøvede mine skridt.

“Goddag,” sagde jeg.

Hendes briller havde en bronzebelægning, der næsten matchede hendes orange læbestift. Hun sagde ikke noget, så jeg fortsatte:

“Jeg vil gerne besøge ...”

“Besøgstiden starter først klokken halv ti,” afbrød hun.

På væggen bag hende ved siden af et af akvarelmalerierne hang et ur. Den var tyve minutter over ni.

Langs indgangsdøren var opstillet en række stole, men jeg havde ikke lyst til at sidde og vente, så jeg gik.

Udenfor stirrede jeg på fængselsbygningen. Den var inddelt i to. Denne del var voksenafdelingen. Bag den lå ungdomsfængslet.

Jeg så hen mod indgangen til ungdomsfængslet, mens uroen sendte små stød rundt i kroppen. Hvis det ikke lykkedes mig at få lukket munden på skelettet, så ville jeg ende der.

Jeg gik lidt rundt i kvarteret for at få tiden til at gå. Mens jeg passerede de slidte huse og gik ned ad de små, kringledede gader, sneg en anden bekymring sig ind. Devon.

Jeg havde ikke set ham siden vores kamp på kirkegården. I snart en måned havde alt været stille og roligt

og næsten normalt, som før jeg vidste, han eksisterede. Men han vendte stadig tilbage i mine mareridt. Med det sindssyge blik han havde haft på kirkegården, mens han igen og igen råbte, at jeg måske var løsningen. At jeg måske var kuren.

En pige på den anden side af gaden slæbte på en masse kasser. Den øverste begyndte at glide, og hun standsede for at justere på stakken. Da hun flyttede på den, kom hendes ansigt til syne. Michia.

“Hej Michia.” Jeg løb over gaden.

Hun drejede hovedet med et ryk, men da hun genkendte mig, fortrak hendes ansigt sig i ubehag, som havde hun netop spist noget dårligt.

“Jeg har ikke tid. Jeg er på arbejde.” Med hastige skridt begyndte hun at gå i retning af institutionen.

“Er det rigtigt, at der er tale om at lukke institutionen?” Jeg fulgte efter hende.

Hun svarede ikke, men satte farten op.

En af kasserne var ved at tippe, og jeg skyndte mig at støtte den.

“Skal jeg give dig en hånd?”

“Nej.” Hun rev kassen fra mig.

“Michia, kan du ikke bare sige, om institutionen lukker?”

Rygterne var startet, da Devon undslap. Mange mente, at det var for farligt at have dødsbørnene i byen. Ved fundet af Temate var debatten blevet genåbnet, for hvilken hjælp var institutionen, hvis familierne allige-

vel skjulte børnene?

Midt i debatten havde Statshuset besluttet at trække den smule penge, de gav institutionen, tilbage. Institutionen overlevede nu kun på frivillige bidrag. Nedsættelsen havde medført konstante rygter om en snarlig lukning.

“Jeg ved det ikke, okay?” vrissede hun. Hendes sko klukkede højt mod brostenene, så jeg både kunne høre og se, at hun satte farten op.

“Noget må du da vide?” protesterede jeg.

Hendes skridt blev uregelmæssige, og den klikkende rytme skæv.

“Det sidste, jeg hørte, var, at de kun har penge til et år endnu. Hvis ikke de finder nogle flere penge, så må de lukke.”

“Men hvad så med børnene?”

“Ja, hvad tror du selv?” Hendes stemme var hård, men hendes ansigt afslørede, at hun ikke var upåvirket.

“De vil blive nødt til at aflive dem.”

2. På besøg i fængslet

“Men ...” begyndte jeg.

“Der er intet, du kan gøre, Davie. Du kan ikke redde hende.” Michias ansigt blev stramt igen. Hun justerede en sidste gang på kasserne og gik så videre.

Jeg så efter hende. Luften ville ikke helt ned i lungerne. Aflive? Hårene på mine arme dirrede sammen med en lille nerve under mit højre øje. Hvis det kom så langt ... Så var ungdomsfængsel ligegyldigt. Alting var ligegyldigt. Jeg måtte befri hende, hvis det kom dertil.

Jeg tog nogle lange, dybe indåndinger. Tvang luften helt ned i lungerne igen. Det kom ikke dertil. De kunne ikke tillade masse mord! Jeg gentog det for mig selv igen og igen, indtil jeg stoppede med at ryste.

Jeg så på uret. Tiden var ved at være gået, og jeg gik tilbage til fængslet.

“Jeg vil gerne besøge William Elan.”

“Et øjeblik.” Kvinden slog op i en protokol og lod pegefingern løbe ned langs siderne.

“Og dit navn er?”

“Davie Valden.” Vores ord gav genlyd i rummet, og jeg var glad for, at jeg var den eneste besøgende.

Hun noterede det ned.

“Ærinde?”

Jeg fugtede mine læber med tungen.

“Jeg er en af hans venner.”

“Privatbesøg, javel. Gå hen til døren og ring med klokken. En vagt vil vise dig derhen.”

Jeg adlød.

Vagten kiggede undersøgende på mig i nogle sekunder, inden han begyndte at visitere mig. Da han var færdig med visitationen og ikke havde fundet andet end en blyant, førte han mig ned ad en lille, smal gang med døre på begge sider.

Her var overraskende stille. Jeg kunne kun høre en svag mumlen fra cellerne. Ingen råb. Ingen skrig. Det var slet ikke så ubehageligt, som jeg havde ventet.

Han åbnede en af de hvide døre, hvis eneste kendetegn var et nummer.

Jeg trådte ind i den lille celle.

Ann sad i sengen, mens William sad på en taburet med en bog. Rummet var smalt og aflangt. Uden vindue. Udover sengen var der kun to taburetter og et lille bord.

“Du har femten minutter,” sagde vagten og slog på sit ur, inden han lukkede døren bag sig.

“I deler celle. Det var da dejligt for jer.” Det lød klodset og dumt, men det var det første, der faldt mig ind.

“Ja, mit manglende syn har da en lille fordel.” Anns stemme var kold, og jeg bed mig i læben. Så hen mod William i håb om lidt venlighed, men han sukkede bare:

“Var det nu klogt af dig at komme her?”

Han lød ti år ældre, end da jeg så ham sidst. Der var ikke den sædvanlige venlighed og optimisme, han ellers plejede at have.

Jeg tøvede. Tankerne lavede puslespil med alle de forskellige måder, jeg kunne sige det på, men ingen brikker ville passe sammen.

“Jeg har brug for hjælp.” Jeg talte lavt og skævede til døren.

“Det er nok begrænset, hvad vi kan gøre nu.” Ann kørte fingrene igennem håret.

Hvor det på William var stemmen, der var blevet ældre, var det hos Ann ansigtet. Over hele hendes ansigt hang et gråligt skær.

“Hvad er problemet?” spurgte William og pegede mod den anden taburet.

Jeg satte mig. Den knirkede lidt. Ordene klistrede til ganen, og det var svært at få dem ud.

“Vores skelet er mistænksomt ...” Jeg sank. “Det siger, at det på mandag vil have adgang til mine tanker, fordi jeg så har boet hjemme i en måned. Passer det?”

“Det skulle jeg have tænkt på.” Williams bryn trak sig sammen.

“Hvad skal jeg gøre?” spurgte jeg, mens William

gned sin hage.

Jeg vidste, at William havde gjort noget ved sit eget skelet, og hvis det havde virket, måtte jeg kunne gøre det samme.

“Der er måder ...” Hans ansigt blev alvorligt. “Men det bliver ikke let. Det er et kompliceret magisk ritual, du skal udføre. Et, der binder skelettet til at beskytte og adlyde dig. Det er både farligt og ulovligt.”

“Bare sig, hvad jeg skal gøre.” Jeg lænede mig frem mod ham, og taburetten knirkede igen.

“Hørte du, hvad jeg sagde, Davie? Det er ulovligt og farligt.”

“Jeg har ikke noget valg, har jeg? Opdager de, at jeg hjalp med at skjule Temate, så ryger jeg også ind bag tremmer.”

Det gav et sæt i dem begge ved Temates navn. Williams blik forandrede sig.

“Ja, det er noget rod, vi har fået dig ind i. Det beklager jeg virkelig.” Hans undskyldning tidoblede skyldfølelsen.

“Bare sig, hvad jeg skal gøre.” Jeg så væk.

Han lo, men ikke på den måde, han plejede. Det var et kort og stødvist grin, der stoppede få åndedræt efter, det var startet.

“Det er for kompliceret til, at jeg kan forklare dig det på femten minutter.”

“Hvad så?”

William tænkte lidt.

“Der er en bog, der forklarer det meste. Den står på reolen i mit arbejdsværelse. Nederste hylde allerlængst mod højre.”

“Okay.” Jeg måtte beundre hans orden. Hvis nogen havde spurgt, hvor en af mine bøger var, havde jeg ikke kunnet svare nærmere end, at den nok stod i reolen.

“Bogen fortæller ikke alt, men du kan følge anvisningerne i forhold til forberedelserne. Den beskriver ikke besværgelsen, så den må vi selv skrive. Jeg begynder på den i dag. Har du mulighed for at komme igen i overmorgen?”

Jeg nikkede.

“Godt. Og Davie, når du laver forberedelserne, så gør det uden for huset. Hvis skelettet opdager, hvad der er på færde ...”

“Ok. Forstået. Uden for huset,” sagde jeg, selvom jeg slet ikke anede, hvad forberedelserne gik ud på.

Tavsheden lagde sig omkring os, indtil Ann rømmede sig.

“Davie, har du hørt rygterne om institutionen?” spurgte hun og fik min mave til at trække sig sammen.

“Ja,” mumlede jeg.

“William holder selvfølgelig øje med avisen, men hvis der sker noget ... Hvis der bliver sagt noget på bymøder eller lignende, vil du så holde os underrettet?”

“Jeg skal prøve.”

“Tak,” sagde hun og rakte hænderne frem mod mig. Jeg tog hendes hænder i mine, og hun gav dem et lille

klem. "Jeg tænker på hende hver dag." Hendes stemme knækkede næsten, da hun sagde det.

William rejste sig og satte sig ved hendes side. Han lagde armene omkring hende og trak hende ind til sig.

"Det er pænt af dig, Davie," sagde William. "Men hvis du hører noget, så kom ikke forbi. Det vil i forvejen skabe rigelig snak, at du kommer både i dag og i overmorgen. I fremtiden så send os et brev, men uden afsender og ikke med nogen tydelige kendetegn. De kigger vores post igennem, og det sidste, vi har brug for, er at henlede opmærksomhed på dig."

Jeg nikkede.

Det bankede på døren, og vagten trådte ind.

"Besøgstiden er forbi."

"Ja, vi ved det," sagde William. Han vendte sig mod vagten og fortsatte:

"Vil du sørge for, at Davie får udleveret nøglen til vores hus? Vi vil gerne have, at han ser, om der er noget, der er blevet stjålet i forbindelse med, at ruden blev smadret i sidste uge."

"Ja, det ordner jeg." Vagtens blik hvilede på mig i nogle sekunder, men han sagde ikke mere.

Jeg måtte vente længe i indgangshallen, mens vagten fandt nøglen frem og fik underskrevet de nødvendige papirer. Da jeg endelig havde nøglen, var det begyndt at sne. Ikke meget, bare nogle fine, små fnug, der smeltede, så snart de ramte kinderne.

Januar. Bare foråret kom tidligt i år. Det havde allerede været en meget lang vinter.

En dyb ringen gav genlyd i gaderne og sendte is ned langs ryggen på mig. Det var byens klokker. Når de ringede, skulle man blive inden døre, men jeg kendte ingen i den dårlige bydel, så der var kun en ting at gøre, og det var at løbe hjemad.

Sporvognene kørte ikke. Når klokkerne ringede, indstilledes alt arbejde på nær politiets, indtil den udvalgte fra hver familie havde fået overrakt beskeden på Rådhuspladsen.

De få andre, der var på gaden, begyndte også at skynde sig hjem. Det tyndede ud, efterhånden som jeg kom nærmere og nærmere midtbyen.

Ved biblioteket skævede jeg efter far, men jeg kunne ikke se ham. Han måtte allerede være på vej mod Rådhuspladsen. En lille del af mig havde lyst til at følge efter og få beskeden der. Men reglerne var klare: Kun en fra hver familie, så jeg fortsatte hjemad.

Det var en lang løbetur specielt i frostvejr. På vejen passerede jeg en masse politibetjente. De havde alle sammen retning mod den dårlige bydel. Gad vide, hvad der var sket? Jeg havde ikke kunnet lugte røg, så det var ingen brand ...

Mine lunger var begyndt at svie, mens jeg drejede ned ad vores vej.

Huset var tomt. Mor og Sadjo var stadig på arbejde, så de skulle blive ved deres klasse og afvente, at inspek-

tøren gav besked. Det var første gang, at jeg var alene, når byklokkerne ringede.

Jeg huskede proceduren. Alle døre skulle låses. Jeg låste hoveddøren og døren ud til haven. Tjekkede, at alle vinduer var lukkede, og satte mig så ved vinduet.

Ventetiden var lang. Jeg tyggede på min læbe, mens jeg stirrede mod de duggede ruder. Hvor længe kunne det tage at give en besked?

Endelig så jeg far komme ned ad gaden.

Jeg skyndte mig ud i entreen og åbnede døren.

“Davie.” Far gav mig et tæt kram. “Godt, du er okay.”

“Hvad er der sket?” spurgte jeg.

“Der har været indbrud på institutionen. Fire ansatte er dræbt.” Far lukkede døren bag sig.

Jeg snappede efter vejret. Michia. Michia havde været på arbejde. Hun havde været på vej til institutionen med kasserne.

“Hvem er dræbt?” spurgte jeg.

“Vi fik ikke nogen navne. Det lader til, at dødsbarnet ...” Far stoppede og sank: “Dødsbarnet, der stak af i efteråret, er vendt tilbage. Det er ham, der er brudt ind på institutionen.” Fars ord blev slørede.

Devon var i byen. Han var tilbage. Jeg skævede ud ad vinduet på sneen bag træet. Det sted, jeg vidste, revolveren var begravet.

3. Den tvedelte pligt

Det blev en stille aften. Det var som om, hele byen var gået i stå. Når jeg så ud ad vinduet, var gaderne helt tomme. Kun lysene fra husene viste, at der stadig boede mennesker her.

Angsten snoede sig i mig. Hvad ville Devon på institutionen?

Lige før sengetid, kom far ind på mit værelse.

“Mor fortalte, at du var på besøg i fængslet i dag.”
Sætningen dirrede af spørgsmål.

“Ja.” Jeg sukkede højt. Havde ellers troet, at alt postyret med Devon ville have afledt deres tanker fra det, men så heldig var jeg ikke.

“Det er nok ikke så godt ...” begyndte far.

Jeg vidste allerede, hvor samtalen var på vej hen, og jeg orkede det ikke.

“Helt ærlig. Jeg er altså ikke noget barn. Hvorfor holder I øje med mig hele tiden? Jeg kan snart ikke gå en tur, uden I vil vide, hvor jeg skal hen.”

Det gav et sæt i far ved mine ord, men jeg var vist

også kommet til at råbe.

“Vi vil bare ikke have, at der sker dig noget,” sagde far og lød som en kopi af mor.

“Jeg kan godt passe på mig selv, og det er slemt nok ikke at have en læreplads uden, at I spærrer mig inde i huset.”

Far blev tavs. Stirrede ud ad vinduet.

“Du har ret.” Hans ord kom fuldstændig bag på mig. “Jeg skal nok tale med mor. Selvfølgelig skal du have lov til at gå ud.”

“Mener du det?” Jeg nulrede dynebetrækket mellem fingrene. Kunne ikke helt forstå mit held.

“Ja, hvis du er forsigtig, især nu hvor ...”

“Ja, ja, men I andre tager også på arbejde, ik’? Vi kan jo ikke bare sidde og gemme os.”

“Selvfølgelig ikke.” Far gav min skulder et lille klem. “Desuden så kan du måske hjælpe mig med at bringe nogle bøger ud for biblioteket. Du har ikke godt af at gå rundt uden noget at lave.”

“Tak,” mumlede jeg, mens jeg tænkte, at mere arbejde nu ikke var det, jeg havde brug for. Men hvis det gav mig et adgangskort ud af huset, så var det det værd.

Avisen næste dag var tom for brugbare informationer. På trods af, at historien var både på forsiden og havde en hel side indeni, stod der næsten ingenting.

Jeg knugede avisen, så siderne krøllede. Ingen navne på de døde. Jeg anede ikke, om Michia var i live eller ej.

Mor forsøgte at berolige mig: Vi ville vide det i morgen; det var bare sket så sent, at avisen ikke havde kunnet nå at få oplysningerne med.

Jeg fulgtes med far hen til biblioteket, hvor jeg fik en stak bøger, der skulle leveres til de ældre, som havde for svært ved selv at komme og hente dem.

Jeg startede med at aflevere alle de bøger, der skulle afleveres i midterbydelen. Det var alle på nær en. Folk var meget venlige, og jeg fik tilbudt både frokost, te og kage.

Det tog længere tid end planlagt, og da klokken passede tre, manglede jeg stadig en bog, der skulle afleveres i den bedre bydel. Men først måtte jeg hente Williams bog.

Det var underligt at gå ned ad vejen mod Ann og Williams hus. Det hele virkede så bekendt, så almindeligt, som var alt ved det gamle igen.

Jeg drejede nøglen og trådte ind.

Her var dunkelt. Husflammen var beslaglagt, så længe huset var ubeboet.

Jeg lukkede døren bag mig. Huset var stille. Så stille, at det næsten var uhyggeligt. Jeg skævede ind i stuen og så det smadrede vindue. Glasset lå knust på gulvet, og regnen havde lavet en mørk plamage på gulvtæppet. Ellers var der ikke så meget at se. Det så ikke ud som om, der var stjålet noget. Alt stod, som det plejede. Men hvem ville smadre en rude, hvis ikke det var for

at stjæle? Havde byen virkelig så meget afsky for dødsbørn, at de ville lave hærværk mod et tomt hus?

Huset fyldte mig med minder, og minderne fyldte mig med kvalme. Jeg huskede, hvordan Temate havde siddet og tegnet i stuen den weekend, jeg passede hende alene. Jeg skubbede tankerne væk. Jeg havde et ærinde.

I arbejdsværelset faldt mit blik med det samme på kortet over kloakkerne. Med et stik af savn lod jeg fingeren løbe hen over min og Williams gamle rute.

Så bøjede jeg mig ned og kiggede på nederste hylde. Bogen inderst til højre var gammel og havde et brunt omslag. Jeg trak den ud.

Slægtsskeletternes historie og magi stod der på ryggen.

Den var tung, og jeg åbnede den forsigtigt. Der var en lang indholdsfortegnelse, og jeg ærgrede mig over, at William ikke havde sagt, hvor i bogen det stod.

Mit blik flakkede ned over de mange kapitler og stoppede ved:

Slægtsskeletters tvedelte pligt139

Jeg slog op og læste.

Slægtsskeletter er bundet til deres slægt, og i særdeles til det slægtled, som skelettet er indsat hos. Skelettet skal værne om og kæmpe for slægtens ry og interesser. Dets opgave er at beskytte familien og vejlede dem i svære tider. Skelettet kender hele slægtens hemmeligheder fra faders side og kan

inddrage denne viden, når familien står over for svære valg.

Igennem kontakt med slægtens øvrige slægtled kan slægtsskeletter samarbejde om at opnå højere mål for slægten som for eksempel at øge slægtens status og indkomst.

I gamle dage var dette skelettets eneste pligt, og skelettet skyede ingen midler for at beskytte slægten og dens ære. Men da Zantora blev grundlagt som bystat, blev det indført, at alle slægtsskeletter skulle aflægge ed på, at de ville medvirke til at beskytte byen. Denne ed skulle sikre, at ingen familier udøvede en skadelig adfærd mod byen. Eden tvang skelettet til at vidne mod sin egen slægt, hvis nogen i slægten satte byen i fare.

Skelettets pligt blev derved tvedelt til både at omfatte slægtens ære og byens sikkerhed. Denne tvedeling anses som en af grundene til, at Zantora blev den mest veludviklede bystat i Norden. Siden har de andre bystater fulgt Zantoras eksempel, og også her har den tvedelte pligt været med til at forhindre forræderi og derved sikre et stabilt bystyre.

Tvedeling i skeletternes pligt har været omdiskuteret, lige siden den blev indført. Eden, der fortsat benyttes, når nye slægtsskeletter skal indsættes, justeres løbende for at opnå maksimal sikkerhed. Alligevel er der mange rygter om, at nogen har fundet måder, hvorpå de kan bryde eller delvist ophæve eden sådan, at skelettets loyalitet igen kun er over for slægten og ikke byen. Flere skeletinspektører anerkender eksistensen af disse ritualer, der ofte involverer magiske tegn, der skrives med blod på skelettets brystkasse

og kranie.

Skeletinspektørkorpset understreger, at sådanne ritualer er ulovlige og meget skadelige for både slægten og slægtsskelettet. De er desuden lette at afsløre.

Læs en mere omfattende diskussion af disse ritualer på s. 431.

Jeg bladrede hurtigt hen til side 431, hvor der stod en længere beskrivelse af ritualet. Det var det her, jeg skulle bruge, men præcis som William havde sagt, stod der ingen besværgelse nævnt. Der var kun eksempler på, hvordan ritualerne var udført. Øjenvidneberetninger fra folk, der havde overværet dem. En ting gik igen. Blod. Meget blod. Min mave trak sig sammen. Jeg havde altid hadet synet af blod.

Jeg stak bogen ind under jakken og skulle til at gå, da mit blik igen faldt på kortet over kloakkerne.

Pludselig huskede jeg, at jeg havde fundet en ekstra nøgle til kloakkerne i Williams skuffe, den gang jeg var hans lærling.

Jeg åbnede skuffen. Nøglen var der stadig.

Jeg kiggede lidt på den, før jeg lagde den i lommen. Jeg vidste ikke, hvorfor det var så vigtigt for mig, men det var nok bare endnu en sikkerhedsforanstaltning ligesom revolveren.

Jeg løsnede forsigtigt kortet fra væggen.

Undskyld William, men du skal jo ikke bruge det lige nu, og det skal jeg måske.

En dør smækkede.

Det gav et sæt i mig, og der kom en revne i kortet.
Der burde ikke være nogen her. Huset stod jo tomt.